

ἐφ' ὧν στηρίζεται ὁ φάρος· μικρὰ περιστροφικὴ κλίμαξ φέρει εἰς τὸν φάρον τοῦτον, εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἄλλος ἐξώστης, διαμέτρου 1,40 ἐκ., μετὰ μεταλλικοῦ φυλακείου. Ὁ ἐξώστης, εὐρισκόμενος ἀκριβῶς εἰς ὕψος 300 μέτρων ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως, εἶνε προωρισμένος εἰς ἐπιστημονικὰς παρατηρήσεις. Τὸ ὀλικὸν βᾶρος τοῦ Πύργου ἀνέρχεται εἰς 6,500,000 χιλιόγραμμα, μὴ ὑπολογιζομένου τοῦ βάρους τῶν λιθοκτίστων βάσεων, ἐφ' ὧν στηρίζεται τὸ μνημεῖον. Ἐν ὄλῳ ἡ δαπάνη αὐτοῦ ἀνῆλθεν εἰς 6,405,000 φράγκων, ἐξ ὧν τὸ 1,500,000 ἐχορήγησε τὸ Κράτος.

(Ἐκ τοῦ Ἐγκυκλοπαιδικοῦ Λεξικοῦ).

Δ. Γ. Κ.

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μετάφρασις Χ. Ἀννίνου

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Πρὸ καιροῦ, πρὸ πολλοῦ καιροῦ ὁ κ. Σέβης εἶχε ζητήσῃ μίαν θέσιν ἐπιτρέπουσαν αὐτῷ νὰ προσθέσῃ πόρον τινὰ εἰς τὸ εὐτελὲς του εἰσόδημα. Ἄλλ' ἀνεζήτει τοιαύτην θέσιν εἰς τὸ λεγόμενον ἐμπόριον « τοῦ ποδιοῦ » ἐπειδὴ ἡ κατάστασις τῆς υγείας του δὲν ἐπέτρεπεν αὐτῷ καθιστικὴν ἐπασχόλησιν.

Φαίνεται πράγματι ὅτι κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη ἀπὸ τοῦ γάμου του, ὅτε ἐπεχειρεῖ σημαντικὰς ἐμπορικὰς ἐργασίας καὶ εἶχε πρὸς τοῦτο ἵππον καὶ ἄμαξαν, ἐπαθεν ἡμέραν τινὰ σοβαρὰν ἀπὸ τῆς ἀμάξης πτώσιν. Ἡ πτώσις αὕτη, περὶ ἧς ἐλάλει εἰς πᾶσαν περίστασιν, ἐχρησίμευεν ὡς δικαιολογία τῆς ἀκηδίας του.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ συνομιλήσῃ τις μὲ τὸν κ. Σέβην, χωρὶς νὰ εἴπῃ αὐτῷ ἐμπιστευτικῶς:

— Γνωρίζετε τὸ πάθημα τοῦ δουκὸς τοῦ Ὀρλεάν; . . .

Καὶ προσέθετε τύπτων ἐλαφρῶς τὸ ἀπεψιλωμένον κρανίον του:

— Τὸ ἴδιον δυστύχημα συνέβη καὶ εἰς ἐμὲ κατὰ τὴν νεότητά μου.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς περιφήμου ἐκείνης πτώσεως πᾶσα ἐν τῷ γραφεῖοι ἐργασία τὸν κατεπτόει, περιωρίσθη δὲ μοιραίως εἰς τὸ ἐμπόριον « τοῦ ποδιοῦ ». Οὕτως ἐχρημάτισεν ἐκ περιστροφῆς μεσίτης εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν οἴνων, τῶν βιβλίων, τῶν ὕδνων, τῶν ὥρολογίων, καὶ ἄλλων προσέτι εἰδῶν. Δυστυχῶς ἀπέκαμνε ταχέως, οὐδέποτε εὕρισκε τὴν θέσιν του ἀρμόζουσαν πρὸς ἓνα πρῶτον ἐμπόριον ἔχοντα ἴδιον ὄχημα, μικρὸν δὲ κατὰ μικρὸν θεωρῶν πᾶσαν ἀσχολίαν ὡς ταπεινοτέραν δι' αὐτόν, ἐγήρασε καὶ κατέστη

ἀνίκανος, πραγματικῶς ὀκνηρὸς, κλίσειν ἔχων πρὸς τὴν ἄεργον περιπλάνησιν καὶ τὴν φλυαρίαν.

Πολλάκις ἠλεγξαν τοὺς καλλιτέχνας διὰ τὰς ἀλλοκότους ὁρέξεις των, διὰ τὰς ἐμφύτους ἰδιοτροπίας των, διὰ τὴν φρίκην ἣν αἰσθάνονται πρὸς τὸ κοινὸν καὶ σύνθηες καὶ ἐξ ἧς ἐκτρέπονται εἰς ὁδὸν ἀντίθετον· ἀλλὰ τίς διηγῆσεται πᾶσας τὰς γελοίας φαντασιοκοπίας, πᾶσας τὰς ἀνοήτους ἰδιοτροπίας δι' ὧν ὁ ἄεργος ἀστὸς ἐπιχειρεῖ νὰ πληρώσῃ τὸ κενὸν τοῦ βίου του; Ὁ κ. Σέβης εἶχεν ἐπιβάλλει νόμους ὡς καὶ εἰς τὰς ἐκδρομάς του καὶ τοὺς περιπάτους του. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα, καθ' ὃ κατεσκευάζετο ἡ λεωφόρος Σεβαστουπόλεως, μετέβαινεν ἐκεῖ δις τῆς ἡμέρας διὰ νὰ ἴδῃ « ἂν ἡ ἐργασία προῦχώρει ».

Οὐδεὶς ἐγίνωσκε κάλλιον αὐτοῦ τὰ φημιζόμενα ἐμπορικὰ καταστήματα, τὰ γνωστὰ διὰ τινὰ ἰδιαίτερα τοῦ ἐμπορίου εἶδη· συχνάκις δὲ ἡ κυρία Σέβης δυσαρεστουμένη νὰ βλέπῃ τὴν ἡλίθιον κεφαλὴν τοῦ συζύγου τῆς προσκεκολλημένην εἰς τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων, ἐνῶ αὐτὴ ἐπιδιώροθου δραστηρίως τὰ οικιακὰ ἀσπρόρουχα, ἀπηλλάσσετο πέμπουσα αὐτὸν ἔξω καὶ λέγουσα:

— Ξεύρεις . . . ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ τάδε, ὁποῦ πωλοῦν ὠραία τσουρέκια, . . . πήγαινε νὰ φέρῃς κανένα νὰ τὸ φάγωμεν ὕστερα ἀπὸ τὸ γεῦμα.

Καὶ ὁ σύζυγος μετέβαινεν, περιπλανᾶτο μετὰ τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων τῶν βουλεβάρτων, ἀνέμενε τὸ λεωφορεῖον, διήρχετο τὸ ἡμισυ τῆς ἡμέρας διὰ ν' ἀγοράσῃ δύο τσουρέκια τῶν 15 λεπτῶν, τὰ ὁποῖα ἐκόμιζε θριαμβευτικῶς εἰς τὸν οἶκον ἀπομάσσων τὸ μέτωπον.

Ὁ κύριος Σέβης ἠγάπα πολὺ τὸ θέρος, τὰς μεγάλας πεζῆ ἐκδρομάς διὰ μέσου τῆς κόνεως τοῦ Κλαμαρ ἢ τῆς Ρομαϊμβίλης, τὸν θόρυβον τῶν ἐορτῶν, τὰς συναθροίσεις τοῦ πλήθους. Ἦτο ἐξ ἐκείνων οἵτινες μεταβαίνουν μίαν ὀλόκληρον ἐβδομάδα πρὸ τῆς 15 Αὐγούστου διὰ νὰ ἴδωσι τὰς προετοιμασίας τῆς φωταψίας, τοὺς φανούς, τὰ ἱκρία. Ἦ σύζυγός του δὲν παρεπονεῖτο διὰ τοῦτο· τούλάχιστον δὲν ἐβλεπεν ἐνώπιόν της τὸν αἰώνιον ἐκείνον μεμψιμοῖρον περιφερόμενον ἐπὶ δλοκλήρους ἡμέρας περίξ τῆς ἔδρας τῆς μὲ σχέδια γιγαντιαίων ἐπιχειρήσεων μὲ συνδυασμοὺς ἐκ τῶν προτέρων ἀποτυγχάνοντα, μὲ ἀναπολήσεις τοῦ παρελθόντος, μὲ τὴν μανίαν τοῦ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κερδήσῃ χρήματα.

Οὐδ' αὐτὴ ἡ ταλαίπωρος ἐκέρδιζεν· ἀλλ' ἠξέουρε τόσο καλὰ νὰ ἐξοικονομῇ, τόσο καλὰ ἀνεπλήρου τὰ πάντα ἡ θουμασία φειδώ της, ὥστε οὐδέποτε ἦ πενία, καὶ περ συνορεύουσα μὲ τὴν μεγάλην αὐτῶν στενοχωρίαν, δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ τρία ἐκείνα δωμάτια, τὰ πάντοτε καθάρια, νὰ καταστρέψῃ τὰ

ἐπιμελῶς ἐπιδιωρθωμένα ἱμάτια καὶ τὰ ὑπὸ τὸ κάλυμμα των κεκρυμμένα παλαιὰ ἐπιπλα.

Ἀντικρὺ τῆς θύρας τῆς κατοικίας τῆς οἰκογενείας Σέβη, ἧς τινος τὸ χαλκοῦν στρόφαλον ἤστραπτεν ἐστιλβωμένον εἰς τὸν διάδρομον, ἔκειντο δύο ἄλλαι μικρότεραι.

Ἐπὶ τῆς πρώτης ἐν ἐπισκεπτῆριον προσηλωμένον διὰ τεσσάρων καρφίων κατὰ τὴν ἕξιν τῶν ἐξασκούντων βιομήχανον ἐπάγγελμα καλλιτεχνῶν ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν: *Ῥιστερ ἰχνογράφος ἐργοστασίου.* Ἐπὶ τῆς ἄλλης ὑπῆρχε μικρὰ πλάξ ἐκ δέρματος μετὰ τῆς ἐξῆς ἐπιγραφῆς διὰ χρυσῶν γραμμῶν γεγραμμένης.

ΚΥΡΙΑ: ΔΕΛΟΜΠΕΛ

ΠΤΗΝΑ ΚΑΙ ΕΝΤΟΜΑ ΔΙΑ ΣΤΟΛΙΣΜΟΝ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ

Ἡ θύρα τῆς κατοικίας τῶν Δελομπέλ ἦτο συχνάκις ἀνοικῆ, διεφαίνετο δὲ δι' αὐτῆς εὐρύχωρον πλακόστρωτον, δωμάτιον ἔνθα δύο γυναῖκες, μήτηρ καὶ κόρη, σχεδὸν παιδίον, ἀμφοτέραι ὠχραὶ καὶ κατὰκοποι εἰργάζοντο περὶ τὴν κατασκευὴν ἐνὸς τῶν πολυπληθῶν ἀλλοκότων εἰδῶν τῆς παραγωγῆς τοῦ παρισινοῦ ἐμπορίου.

Ἦτο τότε συρμὸς νὰ κοσμῶνται οἱ γυναῖκοι πῖλοι καὶ αἱ ἐσθῆτες τοῦ χοροῦ διὰ τῶν χαριέντων ζωφίων τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς τῶν ἔχοντων τὰ χρώματα καὶ τὴν λάμψιν τῶν τιμαλφῶν λίθων. Αἱ κυρία Δελομπέλ εἶχον αὐτὴν τὴν εἰδικότητα.

Ἐμπορικὸς οἶκος χονδρικῶς ἐνεργῶν τὸ ἐμπόριον τοῦτο, πρὸς ὃν ἀπευθείας ἐπέμποντο ἐξ Ἀντιλλῶν αἱ ἀποστολαί, ἀπέστελλεν εἰς αὐτὰς χωρὶς νὰ τ' ἀνοίξῃ ἐπιμήκη ἐλαφρὰ κιβώτια, ἐξ ὧν μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ σκεπάσματος ἀνεδίδατο ὁσμὴ ἀηθῆς μετὰ κόνεως ἀρσενικοῦ καὶ ἐν οἷς ἐστιλβον τὰ ἔντομα ἐστοιβασμένα ἤδη καὶ περασμένα εἰς βελόνας καὶ τὰ πτηνὰ συντεθλιμμένα, μὲ τὰς πτέρυγας συγκρατουμένας διὰ ταινίας λεπτοῦ χάρτου. Ἐπρεπε πάντα ταῦτα νὰ ὑποστῶσι τὴν δέουσαν ἐπεξεργασίαν, νὰ τοποθετηθῶσι, νὰ συναρμολογηθῇ ἡ τρέμουσα σειρὰ τῶν ἐντόμων διὰ λεπτοῦ ἐξ ὀρειγάλκου σύρματος, ν' ἀνασηκωθῶσι τεχνηέντως τὰ περὰ τοῦ κολιβρίου, νὰ στιλβωθῶσι, νὰ προσαρμωθῇ διὰ μεταξίνου νήματος ὁ συντριβεῖς κοράλλινος πούς κανενὸς ἐξ αὐτῶν, νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ νεκροὶ ὀφθαλμοὶ διὰ στιλπνῶν μαργαριτῶν, ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ ἔντομον ἢ τὸ πτηνὸν ἅπαν τὸ ἦθος καὶ ἡ χάρις τῆς ζωῆς.

Ἡ μήτηρ παρεσκευάζε τὸ ἔργον ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῆς θυγατρὸς τῆς· διότι ἡ Ποθητὴ καὶ περ νεωπᾶτη εἶχε φιλοκαλίαν ἐξαίρετον, ἱκανότητα θαυμαστὴν περὶ τὸ ἐφευρίσκειν, οὐδεὶς δὲ ἠδύνατο νὰ τὴν ὑπερβῇ ὡς πρὸς τὴν ἐντεχνον τοποθέτησιν τῶν δύο μαργαριτῶν εἰς τὴν θέσιν τῶν δύο ὀφθαλμῶν ἐπὶ τῆς μικρᾶς

κεφαλῆς τῶν πτηνῶν καὶ εἰς τὴν κανονικὴν ἀνάπτυξιν τῶν νεοαρκωμένων πτερύγων των.

Χωλὴ ἀπομείνασα ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐνεκα δυστυχήματος, πεσοῦς ὅμως μὴ παραβλάψαντος τὴν χάριν τοῦ λεπτοῦ καὶ κανονικοῦ προσώπου τῆς ἡ Ποθητὴ Δελομπέλ ὤφειλεν εἰς τὴν καταναγκαστικὴν σχεδὸν ἀκνησίαν τῆς, εἰς τὴν περὶ τὸ ἐξέρχεσθαι διαρκῆ ὀκνηρίαν τῆς τὸ ἀριστοκρατικὸν τρόπον τινὰ χρωμα τῆς μορφῆς τῆς καὶ τὴν λευκότητα τῶν χειρῶν τῆς. Φιλαρέσκως πάντοτε κτενισμένη διήρχετο ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν καθήμενὴ ἐπὶ εὐρείας ἔδρας παρὰ τὴν τραπέζαν κεκαλυμμένην πάντοτε ὑπὸ χαλκογραφικῶν εἰκόνων τοῦ συρμοῦ, ὑπὸ πτηνῶν παντοίων χρωμάτων, ἀνευρίσκουσα ἐν τῇ ἰδιορρύθμῳ καὶ φιλοτύρβῳ κομψότητι τοῦ ἐπαγγέλματός τῆς τὴν λήθην τῆς δυστυχίας τῆς καὶ οἰονεὶ ἱκανοποίησιν διὰ τὴν ὑστερημένην ζωὴν τῆς.

Ἐσυλλογίζετο ὅτι ὅλαι ἐκεῖναί αἱ μικραὶ πτέρυγες ἐμελλον νὰ πετάξωσιν ἀπὸ τῆς ἀκνητοῦ τραπέζης τῆς καὶ νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἀληθῆ ταξείδια ἀνά τὸν παρισινὸν κόσμον, ἀπαστράπτουσαι εἰς τὰς ἐορτὰς ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν φώτων μόνον ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐτοποθετεῖται τὰ ἔντομα καὶ τὰ πτηνὰ ἠδύνατό τις νὰ μαντεύσῃ τὴν τροπὴν τῶν λογισμῶν τῆς. Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀποθαρρύνσεως, τῆς θλίψεως, τὰ ὄξεα ράμφη ἐτείνοντο πρὸς τὰ ἐμπρός, αἱ πτέρυγες ἐτανύοντο καθ' ἅπασαν αὐτῶν τὴν ἔκτασιν, ὡς νὰ ἦσαν ἐτοιμαὶ εἰς πτήσιν γοργήν, ἀπομακρυνόμεναι τῶν πέμπτων πατωμάτων, τῶν σιδηρῶν θερμαστρῶν, τῶν στερήσεων, τῆς πενίας. Ἄλλοτε ἀπεναντίας, ὅτε ἦτο εὐχарιστημένη, τὰ ζώφιά τῆς εἶχον ἐκφρασιν χαρμοσίου ζωῆς τὴν φαιδρὰν καὶ φιλομειδῆ ὄψιν τῶν κομψῶν φιλοτεχνημάτων τοῦ συρμοῦ...

Ἄλλ' εἴτε εὐθυμὸς ἦτο εἴτε τεθλιμμένη εἰργάζετο πάντι τε μὲ τὴν αὐτὴν ζέσιν. Ἀπὸ τοῦ ὄρθρου μέχρι νυκτὸς προκεχωρηκυίας ἡ τράπεζα τῆς ἦτο κατάφορτος ἐξ ἐργασίας. Ὅτε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐξέλειπε καὶ ὁ κώδων τῶν ἐργοστασίων ἀντήχει εἰς τὰς πέριξ αὐλάς, ἡ κυρία Δελομπέλ ἀνῆπτε τὴν λυχνίαν καὶ μετὰ δειπνον πλέον ἢ λιτόν, ἀνελάμβανον πάλιν τὴν ἐργασίαν.

Αἱ ἀκάματοι αὐταὶ γυναῖκες εἶχον ἓνα σκοπόν, μίαν ἰδέαν σταθεράν, χάριν τῆς ὁποίας οὐδὲ κἀν ἡσθάνοντο τὸ βάρος τῶν καταναγκαστικῶν ἀγρυνιῶν, ἦτο δὲ αὐτὴ ἡ δραματικὴ δόξα τοῦ ἐξόχου Δελομπέλ.

Ἀφ' οὗτου ἐγκατέλιπε τὰ θεάτρα τῶν ἐπαρχιῶν καὶ μετέβη εἰς Παρισίους ὅπως ἐξασκῆσῃ τὸ ἔργον του, ὁ Δελομπέλ ἀνέμενε ὅπως νοήμων τις θεατρώνης, ἐκ τῶν ἰδεωδῶν ἐκείνων καὶ εὐεργετικῶν οὔτινες ἀνακαλύπτουσι τοὺς μεγαλυφύεις καλλιτέχνας, προσέβη εἰς αὐτὸν διὰ νὰ τοῦ

προσφέρη τὸ κατάλληλον διὰ τὴν ἀξίαν του ἐν τῷ θεάτρῳ μέρος. Ἡδύνατο ἴσως ἐν τῇ ἀρχῇ ἰδίως νὰ εὕρη μετρίαν τινὰ θέσιν ἐν θεάτρῳ τρίτης τάξεως, πλὴν ὁ Δελομπέλ δὲν ἤθελε νὰ ἐξευτελισθῇ.

Προὔτιμα ν' ἀνκμύνη, νὰ παλαίη, ὡς ἔλεγεν!.. Ἴδου δὲ τίνι τρόπῳ ἐνόει τὴν πάλην:

Τὴν πρωΐαν ἐντὸς τοῦ θαλάμου του, ἐνόησε μάλιστα κατακείμενος ἀκόμη εἰς τὴν κλίνην του, ἐμελέτα ἀπαγγέλλων τὰ μέρη τοῦ παλαιοῦ του δραματολογίου· αἱ κυρίαι Δελομπέλ ἐφρικίαν ἀκούουσαι ὅπισθεν τοῦ μεσοτοίχου ἐμφαντικῶς περικοπᾶς ἐκ τοῦ Ἄρτων ἢ τοῦ Ἰατροῦ τῶν Παιδῶν ἀπαγγελομένης ὑπὸ φωνῆς στομφώδους, ἀναμιγνυομένης μὲ τοὺς μυρίους θορύβους τοὺς ἐξερχομένους ἀπὸ τῆς ἀπεράντου παρισινῆς κυψέλης. Μετὰ τὸ πρόγευμα ἐξήρχετο χάριν τοῦ περιπάτου του, περιερχόμενος μικροῖς βήμασι τὸ μεταξὺ τοῦ Σατωδῶ καὶ τῆς Μαγδαληνῆς διάστημα, μὲ τὴν ὀδοντογλυφίδα εἰς τὴν ἄκραν τοῦ στόματος, μὲ τὸν πῖλον ὀψοῦν ἐπικλινῆ ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, πάντοτε φέρων χειρόκτια καὶ ἐνδυμασίαν νεοστιλβῆ καὶ ἐπιμελῶς διὰ τῆς ψήκτρας καθαρισμένην

Τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς ἐνδυμασίας εἶχε δι' αὐτὸν μεγάλην σπουδαιότητα. Ἐπ' αὐτοῦ ἐστήριζε τὰς μεγαλειτέρας του πιθανότητας περὶ τῆς ἐπιτυχίας· ἦτο τὸ δέλεαρ διὰ τὸν θεατρῶν — τὸν περιφρονον ἐκείνον νοήμονα θεατρῶν — εἰς ὃν οὐδέποτε θὰ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα νὰ στρατολογήσῃ ἄνδρα ῥυπαρὰ φέροντα καὶ ἐμβλαλωμένα ἱμάτια.

Διὸ αἱ κυρίαι Δελομπέλ ἐπιμελῶς ἐφρόντιζον νὰ μὴ τοῦ λείπη τίποτε. Εὐνόητον δὲ εἶνε ὁπόση ἐργασία περὶ τὰ ἔντομα καὶ τὰ πτηνὰ ἀπητεῖτο διὰ νὰ ὑπάρχωσι τὰ μέσα πρὸς ἐνδυμασίαν τοῦ μεγαλοσώμου αὐτοῦ κυρίου! Ἄλλ' ὁ ἠθοποιὸς εὗρισκε τὸ τοιοῦτο φυσικώτατον.

Κατὰ τὴν ἰδέαν του, αἱ προσπάθειαι, αἱ στερήσεις τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς του δὲν ἐγίνοντο χάριν αὐτοῦ ἀτομικῶς, ἀλλὰ χάριν τῆς κρυφίας ἐκείνης καὶ ἀγνώστου καλλιτεχνικῆς εὐφυΐας, ἧς ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν του τρόπον τινὰ ὡς θεματοφύλακα.

Μεταξὺ τῆς οἰκογενείας Σέβη καὶ τῆς οἰκογενείας Δελομπέλ ὑπῆρχε ποιά τις ἀναλογία ὡς πρὸς τὴν θέσιν μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ἡ τῶν Δελομπέλ ἦτο ὀλιγώτερον θλιβερά. Ἡ οἰκογένεια τῶν Σέβη ἠσθάνετο τὸν βίον αὐτῶν τὸν ἐρειδόμενον εἰς τὸ μικρὸν τῆς εἰσόδου, πάγιον, ἄνευ ὀρίζοιτος, πάντοτε ὁμοίομορφον, ἐνῶ εἰς τὴν τοῦ ἠθοποιοῦ ἡ ἐλπὶς καὶ ἡ πλάνη ἀνείλισσον πανταχοῦ λαμπρὰς ἀπόψεις.

Ἡ μὲν οἰκογένεια Σέβη κατὰ καιρὸν οὕτως εἶπεν εἰς ὁδὸν ἀδιέξοδον ἢ οἰκογένεια Δελομπέλ κατὰ καιρὸν εἰς ὁδὸν ῥυπαρὰν, σκοτεινὴν, ἄνευ φωτός

καὶ ἀέρος, ἀλλ' ὅπου προσεχῶς ἐμελλε νὰ ρυμοτομηθῇ εὐρεῖα λεωφόρος. Παρεκτὸς τούτου, ἡ μὲν κυρία Σέβη δὲν ἐπίστευε πλέον εἰς τὸν σύζυγόν της, ἐνῶ δυνάμει μόνης τῆς μίας ἐκείνης μαχικῆς λέξεως «ἡ τέχνη!» ἡ γείτων της οὐδέποτε ἀμφέβαλλε περὶ τοῦ ἰδικοῦ της συζύγου.

Καὶ ἐν τοσοῦτῳ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἤδη ὁ κύριος Δελομπέλ συνέπινεν ἐπὶ ματαίῳ ἐν ποτήριον βερμουτιοῦ μετὰ τῶν θεατρικῶν πρακτόρων, ἐν ποτήριον ἀψίνθου μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐν ταῖς παραστάσεσιν ἐγκαθέτων, ἐν ποτήριον μπίπτερ πικρὸν μετὰ τῶν κωμειδουλιογράφων καὶ δραματοργῶν. Οὐδέποτε προσελαμβάνετο. Εἰς τρόπον ὅστε χωρὶς οὐδ' ἅπαξ κἄν νὰ παραστήσῃ ἀπὸ σκηνῆς ὁ δυστυχῆς εἶχε μεταπέσει βαθμηδὸν ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ νεαροῦ ἐραστοῦ, εἰς τὰ τοῦ πρεσβυτέρου πρωταγωνιστοῦ καὶ κατόπιν εἰς τὰ μέρη τοῦ γηραιοῦ πατρὸς καὶ τελευταῖον εἰς τὰ μηδαμινά...

Καὶ ὅμως ἐπέμεναν!

Ἐπανειλημμένως προσεφέρθη αὐτῷ μέσον βιοποριστικόν, καὶ προετάρθη αὐτῷ νὰ τοποθετηθῇ ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἰδιοκτῆτου εἰς τινὰ λέσχην ἢ καφενεῖον καὶ ὡς ἐπόπτης εἰς τὰ μεγάλα ἐμπορικὰ καταστήματα τῶν Φάρων τῆς Βασιλίδης καὶ τοῦ Κολοσσοῦ τῆς Ρόδου. Ἦρκει πρὸς τοῦτο νὰ ἔχη μόνον καλὴν συμπεριφορὰν, καὶ φαντασθῆτε ἂν ὁ Δελομπέλ δὲν εἶχε τοιαύτην!.. Οὐχ ἦττον εἰς πάσας τὰς γενομένας αὐτῷ τοιαύτας προτάσεις, ὁ μέγας ἐκείνος ἀνὴρ ἀντέταξεν ἠρωϊκὴν ἄρνησιν.

— Δὲν ἔχω δικαίωμα ν' ἀπαρνηθῶ τὸ θέατρον!.. ἔλεγεν.

Ἡ φράσις αὕτη λεγομένη παρὰ τοῦ ταλαιπώρου αὐτοῦ ἠθοποιοῦ, ὅστις πρὸ ἐτῶν δὲν εἶχε κἄν πατήσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἦτο ὑπερβαλλόντως κωμικῆ. Ἄλλ' ἡ ὄρεξις τοῦ γέλωτος παρήρχετο ὅταν ἐβλεπέ τις τὴν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα του ἀναπνεούσας νυχθημερόν κόνιν ἀρσενικοῦ καὶ τὰς ἦκουεν ἐπαναλαμβανούσας ἐντόνως, ἐνῶ ἐθραύοντο αἱ βελόναι τῶν ἐπὶ τοῦ ὀρειχαλκίνου σύρματος τῶν ἐντόμων:

— Ὅχι, ὄχι! ὁ κύριος Δελομπέλ δὲν ἔχει δικαίωμα ν' ἀπαρνηθῇ τὸ θέατρον.

Ἦτο εὐτυχῆς ἄνθρωπος ὅστις διὰ τῶν προεχόντων καὶ πάντοτε συγκαταβατικῶς μειδιῶντων ὀμμάτων του, διὰ τῆς ἐξεως αὐτοῦ τοῦ νὰ βασιλεύῃ εἰς τὰ δράματα εἶχε δημιουργήσῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς τὴν ἐξαιρετικὴν θέσιν βασιλείως παιδικῶς κολακευομένου καὶ θαυμαζομένου. Ὅτε ἐξήρχετο ἐκ τῆς κοιτίδος σου, οἱ καταστηματαίχαι τῆς ὁδοῦ Φραν — Μπουρζοᾶ μὲ τὴν ἰδικαιτέραν ἐκείνην προτίμησιν, ἦν αἰσθάνονται οἱ Παρισίνοι πρὸς πᾶν ὅ,τι ἔχει σχέσιν μὲ τὸ θέατρον, τὸν ἐχαιρέτιζον εὐσεβῶς. Ἦτο πάντοτε τόσο εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος!.. καὶ ἀφ'

έτέρου τόσον ἀγαθός, τόσον εὐπροσήγορος! . . Καὶ νὰ συλλογίζηται τις ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκάστου Σαββάτου, αὐτός, ὁ Ροῦϋ—Βλάς, ὁ Ἄντωνύ, ὁ Ραφαήλ τῶν *Μαρμαρίων Κορῶν*, ὁ Ἄνδρέας τῶν *Πειρατῶν τῆς Σαβάρης* μετέβαινε φέρων ὑπὸ μάλῃς χάρτινον κιβώτιον μοδιστρίας, κομίζων τὴν ἐργασίαν τῶν γυναικῶν τοῦ οἴκου του εἰς ἐμπορικὸν κατάστημα τεχνητῶν ἀνθῶν ἐν τῇ ὁδῷ Ἁγίου Διονυσίου! . . .

Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς τοιαύτης ἐργασίας ὁ διαβολάνθρωπος αὐτὸς εἶχε τόσῃν εὐγένειαν ἤθους, τόσῃν ἐμφυτον ἀξιοσπρέπειαν, ὥστε ἡ νεᾶνις ἡ ἐντεταλμένη τὴν ἐξόφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ Δελουπέλ, σφόδρα ἐστενοχωρεῖτο προκειμένου νὰ ἐγχειρίσῃ εἰς ἄνδρα τόσον ἀξιοσέβαστον τὸ φιλοπόνως κερδηθῆν δι' ἑβδομαδιαίας ἐργασίας μικρὸν ποσόν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΝ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἄφου δὲ ἀνεπαύθημεν καὶ πάλιν παρὰ τὴν πλάτανον καὶ ἐδροσίστημεν εἰς τὰ κατάψυχα ὕδατα τῆς κρήνης, ἀπεχαιρετήσαμεν τὴν οἰογένειαν τοῦ ξενίζοντος, φιλοδωρήσαντες τὸ θυγάτριον αὐτοῦ, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθιμον. Ἀπεφασίσσαμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν πεζῇ διὰ τὸ κατωφερές καὶ κρημνώδες τῶν ἀτραπῶν, ἀλλὰ πρὶν ἀπέλθωμεν ἐπισκέφθημεν τὴν νεοδημητον δημοτικὴν σχολήν, ἐπὶ τοῦ ὄροπεδίου καὶ πρὸ τοῦ χωρίου κειμένην. Μεγάλῃ αἰθουσα καὶ δύο μικρὰ χωρίσματα εἰς τὸ ἄκρον, διὰ κατοικίαν τοῦ διδασκάλου, ἀπαρτίζουσι τὴν οἰκοδομήν, ὑπὲρ ἧς ἐδαπανήθησαν τρισχίλια μόνον δραχμαὶ ὑπὸ τῆς κοινότητος καταβληθεῖσαι, ἐνῶ ἀλλαχῶ διὰ τοιαύτην οἰκοδομήν θὰ ἐδαπανῶντο διπλάσια καὶ πλέον. Καὶ τοῦτο διότι τὰ πάντα εἰς τὰ ὄρεινά ἐκεῖνα μέρη εἶναι εὐωνα μάλιστα δὲ τὰ ἡμερομίσθια καὶ τὸ ὑλικὸν πρὸς οἰκοδομήν· εἶδομεν οἰκίσκον διώροφον ἀρκούντως εὐρύχωρον, ὑπὲρ οὗ ἐδαπανήθησαν διακόσιαι πεντήκοντα καὶ μόνον δραχμαί.

Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ σχολεῖον ἀκόμη δὲν ἦτο τελειωμένον, αἱ παραδόσεις γίνονται ὑπὸ τὸν νάρθηκα τοῦ ἀντικρῦ κειμένου ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἄντωνίου. Ὁ νεαρὸς δημοδιδάσκαλος ἐκτελεῖ τὸ καθήκον του εὐσυνειδήτως, καίτοι στερούμενος ὅλων τῶν πρὸς διδασκαλίαν ἀπαιτουμένων· ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ ἐπικρίνω τοὺς Νεβολιανούς, ἀφού ἄλλοι ἀσυγκρίτως εὐπορώτεροι δῆμοι τοῦ κράτους κλείουσι τὰ παιδιὰ μέσα εἰς σκοτεινάς καὶ δυσώδεις τρώγλας, κατασκευάζουσι δὲ διὰ τοὺς κακούργους ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν εὐαισθητῶν κυρίων καὶ κυριῶν καθάρια καὶ εὐάερα σωφρονι-

στήρια· ἐξ οὗ ἀγόμεθα εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία θὰ ἐλάμβανε καὶ ὑπὲρ τῶν παιδῶν κῆποιαν πρόνοιαν ἐὰν ἐβεβαιούοντο ὅτι θὰ γίνωσιν ἀφεύκτως καὶ αὐτὰ προιούσης τῆς ἡλικίας κακούργοι.

Ἔδυν ἤδη ὁ ἥλιος ὅτε ἤρχισαμεν τὴν κατάβασιν ὀλισθαίνοντες, προσκόπτοντες καὶ κινδυνεύοντες νὰ κατακρημνισθῶμεν. Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ ρίψω ἐν βλέμμα καὶ εἰς τὴν διαλελυμένην μονὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τὴν οὐ μακρὰν τοῦ χωρίου κειμένην καὶ σχεδὸν ἐτοιμόροπον· εὐτυχῶς δὲ ἀνεκάλυψα ἐπὶ μνηαίου (ἐκδοθέντος τῷ 1062 καὶ ἐπιμελῶς διορθωθέντος παρὰ Ματθαίου Ἱερομονάχου Γαλατιανοῦ τοῦ Κυπρίου, Ἐνετίησι παρὰ Δομινίκῳ τῷ Ἡτεπολωνίῳ τύποις τοῦ Βεργῆ) τὴν ἐξῆς σημείωσιν: (II') «1743 ἐν μηνὶ Ἀπριλίου 9 ἐρῆξε ὁ θεὸς ὁ μεγαλοδύναμος στάκτη ὡσὰν κωκηνόχωμα καὶ ἐφένονταν τὰ χηόνια στὰ βουνα κωκυνα ὡσὰν αἷμα.

ἐκίνον τον καιρον ἤλθαν Γκεκηδες ἐδῶ εἰς την ἀγιά»

Ἡ σημείωσις αὕτη ἔχει τὴν ἀξίαν ὅτι ἐπιβεβαιοῖ τὸ ὑπὸ τῆς (Γ') ἐπιγραφῆς ἀναγραφμενον φαινόμενον, ἡ δὲ ὡς πρὸς τὸ ἔτος ἀσυμφωνία ἀποδοτέα εἰς σφάλμα ἐκ παραδρομῆς.

Ἐξελθόντες τῶν ἐρειπίων ἐκείνων ἠκολουθήσαμεν τὴν κοπιώδη κατάβασιν, περὶ δὲ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ καὶ ἄνωθεν τῆς Ἁγυῖας ἔρριψα ἐν τελευταίῳ ἀποχαιρετισμοῦ βλέμμα εἰς τὴν θέσιν ἐνθα ἔπεσε μαχόμενος ὁ νεαρὸς Οἰκονομίδης ἐν ἔτει 1878. Οἱ Θεσσαλοὶ ἠλευθερώθησαν, καὶ ὅμως δὲν ἐσκέφθησαν μέχρι τοῦδε ν' ἀνεγείρωσιν ἔστω καὶ ἀπλοῦν μνημεῖον εἰς μνήμην τῶν ἡρωικῶν νέων ὅτινες καταλιπόντες ἐλευθερον καὶ ἀνετον βίον, ἤλθον καὶ ἔχυσαν τὸ εὐγενές αὐτῶν αἷμα ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θεσσαλίας. Εὐχομαί αἱ ὀλίγαι αὐταὶ λέξεις νὰ διεγείρωσι τὴν φιλοτιμίαν τῶν κατοίκων, ὥστε δι' ἐράνων νὰ συντελέσωσιν ἐκεῖνοι, ὅπερ ἠμέλησαν μέχρι τοῦδε νὰ πράξωσι.

Ἡ Ἁγιά ἐπὶ λόφου κτισμένη περιέχει δύο περίπου χιλιάδας κατοίκων καὶ τηλεγραφεῖον μετὰ ταχυδρομείου· αἱ πλεῖστα τῶν οἰκιῶν εἶναι πενιχραὶ, αἱ ὁδοὶ χαλικιόστρωτοι (καλτεριμ) σκολικαὶ καὶ δύσβατοι, ἀλλὰ παντοῦ βλέπει κρήνας καὶ ἀφθονίαν ὕδατων, οἱ δὲ κάτοικοι εἶναι ἡμιληπτικοὶ καὶ ὀξύνους· κατὰ πληροφρίαν δὲ ἐνὸς ἐκ τῶν τριῶν ἰατρῶν τῆς κωμοπόλεως, προσβάλλονται συνεχῶς ὑπὸ πυρετῶν καὶ μάλιστα ὡσάκις τὰ ὕδατα τῆς οὐ μακρὰν κειμένης λίμνης Βοιθηίδος (τουρκιστὶ Κάρλα) ἐλαττοῦνται, ἢ καὶ ὡσάκις ποιοῦσι κατάχρησιν τῶν ἐν τῇ λίμνῃ ταύτῃ ἀγρευομένων λιπωδεστάτων ἰχθύων, τῶν καλουμένων σαζάνι.

Παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς κωμοπόλεως πρὸς τὰ